

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: R.F.**, státní příslušnost Ukrajina, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.4.2014, čj. MV-15311-3/SO-2014

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2014, čj. MV-15311-3/SO-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 16.12.2013, čj. OAM-53086-17/DP-2013 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce navrhoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že bylo v průběhu řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání prvostupňovým správním orgánem z výpisu z Rejstříku trestů zjištěno, že byl žalobce trestním příkazem ze dne 24.5.2012, sp. zn. 3 T 86/2012, vydaným Okresním soudem Plzeň-město pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (*dále jen „trestní zákoník“*) odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 2 let a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 24 měsíců. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 9. 6. 2012.

3. Konkrétně pak žalobce uvedl, že je pravdou, že byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 9 měsíců podmíněně se zkušební dobou 2 roky do 9.6.2014. Dne 1.1.2013 byla však dle čl. IV odst. 1 písm. b) prezidentem republiky vyhlášena amnestie a žalobci byl Usnesením Okresního soudu Plzeň-město ze dne 17.4.2013 prominut trest za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku.

4. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, jak se správní orgán vypořádal s dopadem tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pouze konstatoval, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti podle § 174 ZPC tím že má trestním příkazem uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a tudíž nesplnil jednu z podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

5. Dle žalobce nelze pominout ustanovení § 77 odst. 2 ZPC, které je odrazem mezinárodního závazku České republiky chránit právo na soukromý a rodinný život zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Z obsahu čl. 8 Úmluvy je patrné, že právo respektování soukromého a rodinného života není formulováno jako absolutní právo. Odstavec druhý citovaného ustanovení uvádí řadu legitimních cílů, které zásah státu do soukromého a rodinného života ospravedlňují (tj. v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházením nepokojů a zločinností, ochrany zdraví nebo morálky, nebo ochrany práv a svobod jiných). Úmluva jako další nezbytné podmínky pro zásah státu do tohoto práva stanoví, jednak aby k zásahu do soukromého nebo rodinného života došlo na základě zákona. K tomu žalobce odkazoval na judikaturu domácích správních soudů, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, čj. 10Ca 330/2006-89, podle kterého v obdobném případě (vyšší společenská nebezpečnost) přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života je rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné, a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území české republiky. Žalobce se nedopustil žádného trestného činu, kterým by byl pro společnost nebezpečný. Řádně pracuje a je bezproblémový. Na území české republiky podniká, považuje ji za svůj

druhý domov. Má na území společenské a kulturní vazby. Správní orgán měl též přihlédnout k ekonomickým dopadům pro rodinu i s ohledem na vypjatou situaci ve své vlasti.

6. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaná zcela účelově nezhlednla rozhodné skutečnosti u žalobce v přiměřenosti opatření, které určila pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, odkazovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že bylo v řízení dostatečným způsobem prokázáno, že v posuzovaném případě byly dány zákonné důvody pro zamítnutí odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*).

8. Dle žalované se amnestie se v případě žalobce vztahovala pouze na podmíněný trest odnětí svobody, avšak trest zákazu činnosti, který byl žalobci uložen současně s podmíněným trestem odnětí svobody, nebyl amnestií nijak dotčen. Žalobce tak měl i po 1.1.2013 záznam ve výpisu z evidence rejstříku trestů a tudíž nesplňoval podmínku trestní zachovalosti (viz OAM-53806/DP-2013). Za bezpředmětnou označila žalovaná odkaz žalobce na § 77 odst. 2 ZPC, neboť toto ustanovení upravuje podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Dle žalované je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správními orgány obou stupňů nebyly zjištěny žádné rodinné vazby žalobce na území České republiky. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že je prvostupňové rozhodnutí nepřiměřené, avšak neuvedl žádný konkrétní důvod, v čem konkrétně jeho nepřiměřenost spatřuje. Žalovaná v té souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18.3.2014, čj. 30A 72/2012-95, podle něhož *„měl-li žalobce co správním orgánům v tomto ohledu říci, měl tak bezesporu učinit v řízení před nimi (§ 52 věta první správního řádu). Není vcelku sporu o to, že jsou tu i další hlediska pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince. Soudu však nebyla žalobcem označena žádná další relevantní skutečnost, kterou mohl správní orgán z úřední činnosti zjistit, či kterou by mu žalobce ve správním řízení předložil, jejíž opomenutí by odůvodnilo předpoklad, že při řádném vyrovnaní se s ní by správní orgány mohly dojít k závěru, že je to právě ta skutečnost, při jejímž náležitém zohlednění by se misky vah, na nichž spočívají žalobcova trestná činnost a jeho rodinný a soukromý život, mohly vychýlit ve prospěch kladného vyřízení žalobcovy žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.“*

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

9. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé

rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, proto soud vycházel z fikce jejich souhlasu.

10. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

11. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) ZPC pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti spočívající v tom, že byl žalobce dle výpisu z evidence Rejstříku trestů odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 24.5.2012, sp. zn. 3T 86/2012, za úmyslný trestný čin dle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody na 9 měsíců se zkušební dobou 2 roky do 9.6.2014 a zákazem řízení motorových vozidel po dobu 2 let. Dle trestního příkazu žalobce po požití alkoholických nápojů řídil motorové vozidlo, v důsledku čehož nezvládl řízení a vjel mimo vozovku, narazil do světelného plastového výstražného majáku, do betonového bloku se zábradlím a vjel na tramvajový ostrůvek, čímž způsobil zranění své spolujezdkyni Ludmile FINKEL a dále škodu nejméně ve výši 50 000,- Kč. Vzhledem k tomu, že byla dne 1.1.2013 podle čl. IV odst. 1 písm. b) prezidentem republiky vyhlášena amnestie, byl žadateli usnesením Okresního soudu Plzeň-město ze dne 17.4.2013 prominut trest za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a uložený podmíněný trest odnětí svobody. Dle uvedeného usnesení se amnestie prezidenta republiky ze dne 1.1.2013 nevztahovala na trestním příkazem uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel.

12. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledala nedůvodnou odvolací námitku nedostatečně zhodnocené přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a ztotožnila se s prvostupňovým správním orgánem, který vycházel ze situace, kdy žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, kteří dle údajů v žádosti a v informačním systému cizinců pobývají na Ukrajině, a je tak zřejmé, že nemá zpřetrhány vazby se svým domovským státem. Dále se žalovaná ztotožnila s prvostupňovým správním orgánem v tom, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní normy České republiky, a žalobce spáchal úmyslný trestný čin. I pokud by žalovaná akceptovala tvrzení žalobce, že má na území České republiky přítelkyni, se kterou plánuje rodinu, nebylo možné v této skutečnosti spatřovat důvod nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, neboť po vykonání trestu zákazu činnosti a jeho výmazu z výpisu z Rejstříku trestů může žalobce znovu požádat o udělení dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu. V mezidobí pak může žalobce na území České republiky cestovat na základě krátkodobých víz.

Právní hodnocení

13. Podáním žádosti žalobce „o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání“ bylo zahájeno správní řízení o této žádosti v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu, podle kterého je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný

návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

14. *V zahájeném správním řízení byl prvostupňový správní orgán povinen vzhledem k obsahu žádosti žalobce aplikovat ustanovení § 44a odst. 3 větu druhou ZPC, podle níž se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně. Konkrétně pak ustanovení § 35 odst. 3 ZPC, kde je uvedeno, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle zjištěného skutkového stavu pak zcela konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ZPC, podle něhož ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Konkrétní podmínka pro neudělení víza žalobci je stanovena v § 56 odst. 2 písm. a) ZPC, kde je uvedeno, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174). Podmínka trestní zachovalosti je pak upravena v ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) ZPC, podle něhož se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*

15. *Správní orgány zásadně rozhodují podle skutkového stavu, který zde byl v době vydání správního rozhodnutí. V době vydání prvostupňového rozhodnutí, a stále ještě i v době vydání napadeného rozhodnutí, měl žalobce ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Bylo tomu tak proto, že byl amnestií prezidenta republiky k 1.1.2013 žalobci prominut podmíněný trest odnětí svobody udělený mu Okresním soudem Plzeň město za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Amnestie se však nevztahovala na současně uložený trest zákazu činnosti, konkrétně zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let od právní moci rozhodnutí, kterým byl tento trest uložen, tj. na dobu dvou let od 9.6.2012, což znamená, že měl být trest vykonán dnem 9.6.2014. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 16.12.2013 a žalobou napadené rozhodnutí dne 1.4.2014. Žalobce proto v době rozhodování o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nesplňoval ve smyslu výše uvedených aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců podmínku trestní zachovalosti, jak je stanovena v § 174 odst. 1 písm. a) ZPC.*

16. *Dále žalobce v žalobě podle obsahu žaloby namítá nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nesprávně v té souvislosti odkazuje na ustanovení § 77 odst. 2 ZPC, které je v zákoně o pobytu cizinců systematicky zařazeno jako ustanovení upravující důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, proto jej nelze aplikovat v daném řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.*

17. *Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí správně vycházel z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ZPC a posuzoval, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Vycházel ze situace, da žalobce v žádosti uvedl,*

že nemá manželku ani děti a že jeho rodiče a bratr, které jmenoval, žijí na Ukrajině. Rovněž lustrací v evidenci cizineckého informačního systému nebylo zjištěno, že by na území České republiky měl žalobce rodinné příslušníky. Žalobce na území České republiky pobýval od srpna roku 2008, proto se nejedná o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, k níž má rovněž rodinné vazby. Prvostupňový správní orgán s odkazem na zásadu zákonnosti stanovenou v § 2 odst. 1 správního řádu argumentoval Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod a usneseními Ústavního soudu ze dne 9.6.2004, sp.zn. III ÚS 260/04 a ze dne 12.7.2005, sp.zn. I. ÚS 38/04, ze kterých vyplývá, že žádné právo nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí České republiky jako suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Ve veřejném zájmu České republiky je, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří plní účel pobytu a dodržují platné právní normy a předpisy. Zde je postaven veřejný zájem nad zájmem jednotlivce. S ohledem na uvedené učinil prvostupňový správní orgán závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, když řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholických nápojů, a že způsobil zranění spolujezdkyni a škodu ve výši nejméně 50 000,- Kč, za který byl odsouzen, přičemž po amnestii zůstává v platnosti zákaz řízení motorových vozidel, měl prvostupňový správní orgán za to, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřený. Žalovaná se s uvedeným závěrem prvostupňového správního orgánu ztotožnila (viz odst. 12).

18. Rovněž krajský soud dospěl k závěru, že za daného skutkového stavu není rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce, nepřiměřené. Soud se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že se nedopustil žádného trestného činu, kterým by byl pro společnost nebezpečný. Jednak je nutno říci, že společenská nebezpečnost uvedeného jednání žalobce je v každém případě dána, její míra však byla vyjádřena výší soudem uloženého trestu, a to nejen trestu podmíněného, který byl žalobci na základě amnestie prezidenta republiky prominut, ale zejména trestu spočívajícího v zákazu činnosti, zákazu řízení všech motorových vozidel. Ten pak je důvodem nesplnění podmínky pro vyhovění žádosti žalobce a zakládá ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) ZPC nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Za situace, kdy žalobce má rodiče a bratra na Ukrajině a na území České republiky nemá žádné pevné rodinné zázemí, je dle názoru soudu správný závěr správních orgánů obou stupňů učiněný ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ZPC, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Z tohoto pohledu není argumentací schopnou zvrátit uvedený závěr, že žalobce řádně pracuje, na území České republiky podniká, považuje ji za svůj druhý domov, má na území společenské a kulturní vazby. Není ani rozhodné, když žalobce bez dalšího pouze tvrdí, že měl správní orgán též přihlídnout k ekonomickým dopadům pro rodinu i s ohledem na vypjatou situaci ve své vlasti. V tom smyslu žalobce ani ve správním řízení ani nyní v žalobě ničeho netvrdil ani v tom smyslu nenabízel žádné důkazy. Prvostupňový správní orgán proto nepochybil, když žádost žalobce zamítl. Nepochybila ani žalovaná, když se s závěrem prvostupňového správního orgánu ztotožnila.

Závěr

19. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

20. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kováříková